



Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ BEST SELLER
ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΜΑΙΡΗ ΚΙΟΥΜΠΙΚΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

Σειρά: Ξένη Λογοτεχνία
Τίτλος πρωτοτύπου: Pretty Baby
Συγγραφέας: Mary Kubica
Μετάφραση: Πόλυ Μοσχοπούλου
Φιλολογική επιμέλεια: Νεφέλη Χαραλαμπίκου
Θεώρηση δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
Σελιδοποίηση-Προσαρμογή εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2018: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& © 2015: Mary Kyrychenko
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-45-9

ΜΑΙΡΗ ΚΙΟΥΜΠΙΚΑ

Η
ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

Μετάφραση από τα αγγλικά

Πόλυ Μοσχοπούλου

(Βραβείο Ελληνικής Εταιρίας Μεταφραστών Λογοτεχνίας 2017)



Χ Ε Ϊ Ν Τ Ι

Την πρώτη φορά που τη βλέπω, στέκεται στην αποβάθρα του σιδηροδρομικού σταθμού Φούλερτον σφίγγοντας στην αγκαλιά της ένα μωρό. Γυναίκα και μωρό τραβιούνται προς τα πίσω, όταν το εξπρές της κόκκινης γραμμής προσπερνά μουγκρίζοντας με κατεύθυνση το Λίντεν. Είναι οκτώ του Απρίλη με θερμοκρασία εννέα βαθμούς και βροχή. Βρέχουν καταρράκτες οι ουρανοί και ο άνεμος μαίνεται ασυγκράτητος. Άσχημη ημέρα για το χτένισμα.

Η κοπέλα φοράει τζιν παντελόνι σχισμένο στο γόνατο. Το μπουφάν της είναι λεπτό και νάιλον, σε χρώμα χακί. Δεν έχει κουκούλα ούτε ομπρέλα. Έχει φωλιάσει το πιγούνι μέσα στο μπουφάν και κοιτάζει μπροστά, ενώ η βροχή τη μουσκεύει. Γύρω της όλοι κρατούν ομπρέλα, μα κανείς δεν την καλεί να τη μοιραστεί μαζί του. Το μωρό είναι ήσυχο, κουρνιασμένο στο πανωφόρι της μάνας, σαν μικρό καγκουρό μέσα σε μάρσιπο. Τούφες ρόδινο χνούδι ξεπροβάλλουν από το μπουφάν

και αντιλαμβάνομαι ότι το βρέφος, που κοιμάται βαθιά μέσα στην απόλυτη τρέλα του περίγυρου, παγωμένο μέχρι το κόκκαλο και απτόητο από τον βρόντο του διερχόμενου εξπρές, είναι κορίτσι.

Δίπλα στα πόδια της έχει μια βαλίτσα, δερμάτινη και παμπάλαια, καφετιά και φθαρμένη, πλάι σ' ένα ζευγάρι μπότες με κορδόνια που δένουν ως επάνω κυριολεκτικά μουλιασμένες στο νερό.

Δεν μπορεί να είναι πάνω από δεκάξι χρόνων.

Είναι αδύνατη. Υποσιτισμένη θα έλεγα, ωστόσο μπορεί να είναι απλώς λεπτή. Τα ρούχα της στάζουν. Το τζιν της σακουλιάζει, το πανωφόρι της είναι υπερβολικά φαρδύ.

Οι πινακίδες αναγγέλλουν άφιξη και στον σταθμό μπαίνει ο συρμός της καφέ γραμμής. Ένα τσούρμο πρωινό επιβάτες στριμώχνονται στο ζεστό, στεγνό βαγόνι, αλλά η κοπέλα ούτε που κουνιέται. Κοντοστέκομαι μια στιγμή νιώθοντας την ανάγκη να κάνω κάτι, έπειτα όμως επιβιβάζομαι στον συρμό μαζί με τους υπόλοιπους αδιάφορους, γλιστρώ σ' ένα κάθισμα και κοιτάζω από το παράθυρο, καθώς οι πόρτες κλείνουν και ο συρμός φεύγει αφήνοντας την κοπέλα και το μωρό της μέσα στη βροχή.

Αλλά την έχω στον νου μου όλη την ημέρα.

Η διαδρομή μου διαρκεί μέχρι τον σταθμό Άνταμς/Γουόμπας, όπου αποβιβάζομαι και κατεβαίνω τα σκαλιά του σταθμού μέχρι τον πλημμυρισμένο από τη βροχή δρόμο, μέσα στην αιγιά μυρωδιά των υπονόμων που κατακλύζει τις γωνιές των δρόμων, όπου τριγυρίζουν τα περιστέρια πλατσουρίζοντας δίπλα σε κάδους σκουπιδιών, άστεγους και πλήθος περαστικών που βιάζονται να πάνε από εδώ εκεί μέσα στη βροχή.

Για μεγάλα χρονικά διαστήματα, μεταξύ συσκέψεων για τον αναλφαβητισμό ενηλίκων και για την προετοιμασία των γλωσσικών πτυχίων, φαντάζομαι την κοπέλα και το μωρό να χασομερούν όλη 'μέρα στην αποβάθρα παρατηρώντας τους συρμούς να πηγαινοέρχονται. Πλάθω ιστορίες με το μυαλό μου. Το μωρό έχει κολικούς και ηρεμεί μόνο με τον θόρυβο. Ο βρόντος του συρμού που πλησιάζει είναι το κλειδί για να το πάρει ο ύπνος. Η ομπρέλα του κοριτσιού –τη φαντάζομαι σε χρώμα κόκκινο ανοιχτό με αστραφτερές χρυσαφίες μαργαρίτες– παρασύρθηκε από ριπή του ανέμου, γύρισε μέσα έξω, καταπώς συμβαίνει συνήθως κάτι τέτοιες ημέρες. Έσπασε. Η ομπρέλα, το μωρό, η βαλίτσα· πολλά για να τα σηκώσουν τα δυο της χέρια. Βέβαια, δεν μπορούσε ν' αφήσει πίσω το μωρό. Και η βαλίτσα; Τί περιείχε η βαλίτσα εκείνη που θα ήταν πιο σημαντικό από την ομπρέλα μια τέτοια 'μέρα; Μπορεί να έμεινε όλη 'μέρα εκεί περιμένοντας. Μπορεί να περίμενε κάποιον να έρθει, όχι να φύγει εκείνη. Ίσως πάλι να επιβιβάστηκε στην κόκκινη γραμμή δευτερόλεπτα μετά την αναχώρηση του συρμού της καφέ γραμμής.

Όταν γυρίζω στο σπίτι το βράδυ, η κοπέλα δεν είναι πια στον σταθμό. Δεν λέω τίποτε στον Κρις, αφού ξέρω τι θα μου απαντήσει: *και γιατί να μ' ενδιαφέρει;*

Βοηθώ τη Ζόι στην αριθμητική της στο τραπέζι της κουζίνας. Η Ζόι σιχάίνεται, λέει, τα μαθηματικά. Δεν απορώ. Αυτόν τον καιρό η Ζόι σιχάίνεται σχεδόν τα πάντα. Είναι δώδεκα χρόνων. Δεν είμαι σίγουρη, αλλά θυμάμαι το δικό μου *σιχάινομαι τα πάντα* να συμβαίνει πολύ αργότερα, στα δεκάξι ή στα δεκαεπτά. Στην εποχή μας όμως όλα συμβαίνουν νωρίτερα. Εγώ πήγα στο νηπιαγωγείο για να παίξω και

για να μάθω την αλφάβητο. Η Ζόι πήγε στο νηπιαγωγείο για να μάθει ανάγνωση και για να εξοικειωθεί με την τεχνολογία σε βαθμό που εγώ δεν εξοικειώθηκα ποτέ. Αγόρια και κορίτσια μπαίνουν στην εφηβεία πιο νωρίς, σε μερικές περιπτώσεις μέχρι και δυο χρόνια, απ' ό,τι στη δική μου γενιά. Παιδιά δέκα χρόνων έχουν κινητά, επτά κι οκτώ χρόνων κορίτσια έχουν στήθος.

Ο Κρις τρώει το δείπνο του και εξαφανίζεται στο γραφείο, όπως πάντα, για ν' ασχοληθεί με βαρετούς λογαριασμούς και σχεδιαγράμματα, ώσπου να πέσουμε για ύπνο η Ζόι κι εγώ.

Την επομένη, είναι πάλι εκεί. Η κοπέλα. Και πάλι βρέχει. Δεύτερη εβδομάδα του Απρίλη κι οι μετεωρολόγοι προβλέπουν βροχές για όλον τον μήνα. Ο πιο υγρός Απρίλης στην ιστορία, ισχυρίζονται. Την προηγούμενη, στο αεροδρόμιο κατέγραψαν δώδεκα πόντους υετού μόνο σε μια 'μέρα. Έχουν αρχίσει να πλημμυρίζουν υπόγεια και χαμηλά επίπεδα στους δρόμους της πόλης. Ακυρώθηκαν και καθυστέρησαν πτήσεις. *Βροχή του Απρίλη, ανθός του Μάη*, θυμίζω στον εαυτό μου, φοράω ένα μπεζ αδιάβροχο και κρύβω τα πόδια μου σ' ένα ζευγάρι γαλότσες για τη διαδρομή ως το γραφείο.

Η κοπέλα φοράει το ίδιο σχισμένο τζιν, το ίδιο χακί μπουφάν, τις ίδιες μπότες με κορδόνια. Η παλιά βαλίτσα ξαποσταίνει πλάι στα πόδια της. Τρέμει στον παγερό αέρα η άμοιρη, το μωρό είναι ανήσυχο και σφαδάζει. Το κουνάει πάνω-κάτω, πάνω-κάτω, και διαβάζω στα χείλη της ένα «σςς». Ακούω δίπλα μου γυναίκες που πίνουν αχνιστό καφέ

κάτω από πελώριες ομπρέλες να μουρμουρίζουν ειρωνικά: «Μα καλά, με τέτοιο καιρό; Είναι στα καλά της η κοπέλα; Πού είναι το σκουφάκι του μωρού;»

Ο κόκκινος συρμός του εξπρές προσπερνάει με βρόντο. Ο καφέ συρμός μπαίνει στον σταθμό, σταματάει κι εμείς οι αδιάφοροι περιμένουμε στην ουρά σαν στρατιωτάκια σε παράταξη.

Καθυστερώ και πάλι, θέλω να κάνω κάτι τέλος πάντων, χωρίς όμως να φανεί ότι επεμβαίνω ή την προσβάλλω. Ανάμεσα στη βοήθεια και στην αδιακρισία υπάρχει μια λεπτή γραμμή που δεν θέλω να ξεπεράσω. Μπορεί να έχει ένα εκατομμύριο λόγους να στέκει εκεί με τη βαλίτσα, κρατώντας το μωρό μέσα στη βροχή, ένα εκατομμύριο λόγους εκτός από εκείνον που τριβελίζει το δικό μου μυαλό· ότι είναι άστεγη.

Η δουλειά μου έχει να κάνει με άτομα που, συχνά, έχουν πληγεί από τη φτώχεια, κυρίως μετανάστες. Οι στατιστικές αναλφαβητισμού στο Σικάγο είναι ζοφερές. Το ένα τρίτο περίπου του ενήλικου πληθυσμού είναι χαμηλού μορφωτικού επιπέδου που σημαίνει ότι αδυνατούν να συμπληρώσουν αιτήσεις για εύρεση εργασίας. Αδυνατούν να διαβάσουν οδηγίες ή να καταλάβουν ποιά στάση του τρένου είναι η δική τους. Αδυνατούν να βοηθήσουν τα παιδιά τους στα μαθήματα.

Τα πρόσωπα της φτώχειας είναι βλοσυρά· ηλικιωμένες γυναίκες ζαρώνουν στα παγκάκια των πάρκων σπρώχνοντας τη χαμένη ζωή τους σ' ένα καρότσι και ψάχνοντας στα σκουπίδια κάτι φαγώσιμο. Άνδρες κourνιαάζουν σε τοίχους κτηρίων τις παγερές ημέρες του Γενάρη, κοιμισμένοι βαθιά, μ' ένα χαρτόνι να σκεπάζει το παγωμένο κορμί τους·

Μια βοήθεια, παρακαλώ. Πεινάω. Ο Θεός να σας έχει καλά. Τα θύματα της φτώχειας μένουν σε ακατάλληλα κτήρια, σε επικίνδυνες γειτονιές. Η διατροφή τους είναι, στην καλύτερη περίπτωση, ανεπαρκής. Συχνά λιμοκτονούν. Έχουν ελάχιστη έως καθόλου πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη, στον κατάλληλο εμβολιασμό. Τα παιδιά τους πηγαίνουν σε σχολεία που υποεπιδοτούνται, αναπτύσσουν προβλήματα συμπεριφοράς και γίνονται μάρτυρες βίας. Διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο να εμπλακούν σε σεξουαλικές δραστηριότητες, μεταξύ άλλων, σε μικρότερη ηλικία, με αποτέλεσμα να δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος. Κορίτσια στην εφηβεία γεννούν λιποβαρή νεογνά, έχουν ελάχιστη πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας, δεν μπορούν να τα εμβολιάσουν, τα παιδιά αρρωσταίνουν. Λιμοκτονούν.

Στο Σικάγο η φτώχεια είναι πιο διαδεδομένη μεταξύ μαύρων και ισπανόφωνων, αλλά αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι ένα λευκό κορίτσι μπορεί να είναι φτωχό.

Όλα τούτα περνούν από το μυαλό μου μέσα στα δευτερόλεπτα όπου αναρωτιέμαι τί να κάνω. *Να βοηθήσω την κοπέλα. Να μπω στο τρένο. Να βοηθήσω την κοπέλα. Να μπω στο τρένο. Να βοηθήσω την κοπέλα.*

Τότε όμως, προς μεγάλη μου έκπληξη, η κοπέλα επιβιβάζεται στο βαγόνι. Τρυπώνει στις πόρτες δευτερόλεπτα πριν ακουστεί ο προειδοποιητικός ήχος ότι θα κλείσουν, κι εγώ ακολουθώ και αναρωτιέμαι προς τα πού πάμε, το κορίτσι, το μωρό του κι εγώ.

Το βαγόνι είναι φίσκα. Ένας άνδρας σηκώνεται και προσφέρει τη θέση του ευγενικά στην κοπέλα που τη δέχεται χωρίς λέξη και κάθεται στο μεταλλικό κάθισμα δίπλα σ'

έναν σκοτεινό τύπο με μακρύ μαύρο παλτό, έναν τύπο που κοιτάζει το μωρό σαν να έχει κατεβεί από τον Άρη. Οι επιβάτες, χαμένοι στον κόσμο της πρωινής διαδρομής τους, όλοι με τα κινητά στο χέρι, τα λάπτοπ και τα άλλα ηλεκτρονικά μαραφέτια. Κάποιοι διαβάζουν βιβλίο ή εφημερίδα, η πρωινή ενημέρωση. Κάποιοι αργοπίνουν καφέ και κοιτούν από το παράθυρο τον ουρανό της πόλης, χαμένο μέσα στη συννεφιά.

Η κοπέλα βγάζει με προσοχή το μωρό μέσα από τον σάκο του. Ξεδιπλώνει τη χνουδωτή ροζ κουβέρτα και, σαν από θαύμα, κάτω από εκείνη την κουβέρτα το μωρό εμφανίζεται στεγνό. Ο συρμός τρέχει με φούρια προς τον σταθμό του Άρμιτατζ, προσπερνώντας τούβλινα κτήρια και τριώροφες και τετραώροφες κατοικίες, τόσο κοντά στα σπίτια του κόσμου ώστε τα φαντάζομαι να σείονται στο πέρασμά του, τα τζάμια να τρίζουν στις κάσες τους και τηλεοράσεις να βουβαίνονται κάθε τόσο με τον βρόντο των συρμών ολημερίς και ολονυχτίς, κάθε μέρα. Περνάμε το πάρκο Λίνκολν με κατεύθυνση την παλιά πόλη, και κάπου στην πορεία το μωρό καταλαγιάζει και τα ουρλιαχτά του φθίνουν σ' ένα ήρεμο κλαψούρισμα προς μεγάλη και προφανή ανακούφιση των συνεπιβατών.

Αναγκάζομαι να σταθώ πιο μακριά από την κοπέλα απ' όσο θα ήθελα. Έχοντας στον νου μου τις απρόβλεπτες ταλαντεύσεις του συρμού, κοιτώ πάνω από τα σώματα και τους χαρτοφύλακες μήπως και διακρίνω κάτι –αψεγάδιαστο δέρμα σαν φίλντισι, κοκκινισμένο από το κλάμα, τα βαθουλωμένα μάγουλα της μάνας, ένα λευκό φορμάκι, το απελπισμένο ρούφηγμα μιας πιπίλας, ένα βλέμμα κενό.

Μια γυναίκα τους προσπερνά λέγοντας «χαριτωμένο μωράκι». Η κοπέλα χαμογελά βεβιασμένα.

Το χαμόγελο της κοπέλας δεν είναι φυσικό. Τη συγκρίνω νοερά με τη Ζόι και καταλαβαίνω πως είναι μεγαλύτερη· πρώτα η απελπισία στα μάτια της, η απουσία έπειτα της ευάλωτης έκφρασης που καθρεφτίζει απροκάλυπτα το βλέμμα της Ζόι. Και βέβαια υπάρχει το μωρό (έχω πείσει τον εαυτό μου ότι η Ζόι εξακολουθεί να πιστεύει πως τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός), αν και δίπλα στον σκοτεινό εκείνο τύπο, επιχειρηματία μάλλον, η κοπέλα μοιάζει τόση δα, σαν ένα παιδί. Τα μαλλιά της είναι ασύμμετρα κομμένα, κοντά στη μια πλευρά, μακριά ως τον ώμο στην άλλη. Είναι μουντά, σαν παλιά φωτογραφία σέπιας, κιτρινωμένη από τον χρόνο. Υπάρχουν μπουκλες κόκκινες, όχι της φυσικής της απόχρωσης. Φοράει σκούρο βαρύ μακιγιάζ στα μάτια, μουντζουρωμένο από τη βροχή, κρυμμένο πίσω από μια κουρτίνα μακριές, προστατευτικές φράντζες.

Το τρένο μπαίνει αργά στο Λουπ, με λικνίσματα και στροφές όπως το σκουλήκι. Βλέπω το μωρό να κρύβεται πάλι στη χνουδωτή κουβέρτα και να στριμώχεται μέσα στο νάιλον μπουφάν, και αντιλαμβάνομαι ότι θα κατεβούν. Η κοπέλα αποβιβάζεται πριν από μένα, στον σταθμό Στέιτ/Βαν Μπιούρεν, και την κοιτώ από το παράθυρο προσπαθώντας να μη τη χάσω μέσα στον συρφετό που κατακλύζει τους δρόμους της πόλης αυτήν την ώρα.

Ωστόσο τη χάνω κι από τη μια στιγμή στην άλλη εξαφανίζεται από τα μάτια μου.

Μια τυχαία συνάντηση, άνθρωποι συναρπαστικοί
και μυστηριώδεις, ένας ιστός από ψέματα,
συνθέτουν το νέο συναρπαστικό και περίπλοκο
ψυχολογικό θρίλερ, από τη διεθνώς διακεκριμένη
συγγραφέα του βιβλίου
Το Καλό Κορίτσι, Μαίρη Κιούμπικα.

Η Χέιντι βλέπει μια παράξενη νεαρή κοπέλα
στην αποβάθρα του τρένου κάτω από βροχή,
να σφίγγει στην αγκαλιά της ένα μωρό.
Η κοπέλα επιβιβάζεται βιαστικά στο τρένο και χάνεται.
Όμως για έναν παράξενο λόγο, η Χέιντι δεν μπορεί
να διώξει την κοπέλα αυτή από το μυαλό της.
Άνθρωπος ευαίσθητος και πονόψυχος εργάζεται σε μια
μη κερδοσκοπική οργάνωση και φροντίζει αδύσποτα ζωά
και ανθρώπους που είναι σε ανάγκη. Όταν μια ημέρα
γυρίζει στο σπίτι φέρνοντας μαζί της την άστεγη
κοπέλα και το τεσσάρων μηνών μωρό της,
ο άνδρας της και η κόρη της θα αντιδράσουν έντονα...
Ωστόσο η Χέιντι είναι αποφασισμένη να βοηθήσει
την άγνωστη και το μωρό της. Της προσφέρει στέγη
και προσπαθεί να την βοηθήσει να σταθεί στα πόδια της...
Όμως όταν αρχίζουν να έρχονται στο φως σκοτεινά
στοιχεία από την προηγούμενη ζωή της κοπέλας αυτής,
θα φέρουν την Χέιντι ενώπιον ενός διλήμματος
και μιας μεγάλης ασύμμετρης απειλής...

ΠΚ230

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829939-210 3808925

www.oceanbooks.gr

ISBN 978-614-2294-45-9



9 786103 204431